

Chlapec, starec a netopier

Ginny čaká druhé dieťa a Harry premýšľa nad menom...

Odkedy sa Harrymu a Ginny narodilo prvé dieťa, ich životy sa takmer od základu zmenili. Obaja zahŕňali svojho syna láskou a podriaďovali mu takmer všetko. Občas dokonca na úkor ich spoločne strávenému času osamote. Preto keď sa Harry dozvedel, že je Ginny opäť tehotná, prekvapilo ho to, ale bol šťastný. Nenapadlo ho, že bude mať deti tak rýchlo po sebe, ale prečo nie. Veď aj tak plánovali viac než jedno dieťa. Jedináčikovi býva otupno a často sa to podpíše na jeho povahe, a čím viac detí v dome, tým je veselšie.

Jednou z ťažkých úloh rodičov v očakávaní nového prírastku do rodiny je výber mena. Harry s Ginny mali pri výbere mena pre prvorodené dieťa v celku jasno. James pre chlapca a Lilly pre dievča. Ginny vedela, ako veľmi Harrymu jeho rodičia vždy chýbali a viac-menej Harrymu navrhla, aby zvolili tieto mená, ako úctu ich pamiatke. Lenže čo d'alšie deti? Meno jeho matky zostalo určené pre dievča, no pre chlapca ho museli vymyslieť. Ginny vyzvedala, ako by chcel Harry pomenovať d'alšieho syna, ale on sa nemohol rozhodnúť.

„Uvažuješ na Siriusom alebo Remusom?“ spýtala sa ho raz večer Ginny. Do pôrodu už zostávalo pár týždňov a stále neboli rozhodnutí.

„Napadlo ma to, ale nie som si istý. Trojica Dvanástorák, Tichošlápok a Námesačník bola len jedna, nechcem oživovať staré spomienky. Vieš, mám pocit, že keby sme mali syna Siriusa, čakal by som, že bude ako on. Čo sa týka Remusa, toho mi čím ďalej tým viac pripomína malý Teddy a už to mi stačí. S Jamesom je to iné. Otca som nepoznal a nebudem Jamieho k nemu prirovnávať. Chcem mu ale dať to, čo by som od otca chcel ja. Tak ako nášmu druhému dieťaťku.“ povedal a pohladkal ju po vypuklom brušku. Dieťa vo vnútri cítilo jeho dotyk a chcelo mu odpovedať. Koplo teda mamu do boku a oni sa tomu obaja smiali. Potichu sa mu prihovárali a Harry sa s ním hral. Po chvíli sa Ginny zdalo, že si z jej brucha urobilo dieťa futbalovú loptu, pretože kopalo ako divé.

„Tak toto bude rozhodne chlapec.“ skonštatovala s úsmevom a pomaly sa zdvihla z gauča. Bolo už dosť neskoro a tak bol najvyšší čas ísť do postele. Harry jej pomohol hore schodmi a uložil ju. Než sa vrátil zo sprchy, už zaspávala. Tíško mu zašepkala:

„Dobrá noc, Harry.“ a než stihol odpovedať, spokojne oddychovala a nechala sa unášať do snov. Harry však spať nemohol. Stále premýšľal nad menom pre syna a zvažoval všetky možnosti stále dookola. V mysli sa mu vírilo jedno meno za druhým. Adrian, Albert, Albus, Sebastian, Soledó, Severus.. Omieľal ich stále dookola, kým mu z tých všetkých do popredia nevyšli dve. Albus a Severus. Bol prekvapený, kam jeho myseľ zabľúdila, ale nech sa naďalej snažil myslieť na iné mená, tieto dve sa hnali do popredia. Prečo? pýtal sa sám seba v duchu, ale odpoveď bola viac než jasná.

V Harryho živote bolo veľa ľudí, ktorý v jeho srdci zanechali mnoho spomienok, či už šťastných alebo bolestných. Albus Brumbál a Severus Snape medzi nich nepochybne tiež patrili. Harry sa v spomienkach vrátil o niekoľko rokov dozadu, keď sa s nimi oboma prvý krát stretol.

Albus Brumbál. Sympatický starý pán, vládny a milý. Na prvý pohľad z neho sálala múdrosť a spravodlivosť. Mal Harryho rád a Harry mal rád jeho. Albus občas nepochybne bol starý blázon, ako sám seba s obľubou označoval, ale naučil ho mnohému. Ich názory sa občas rozchádzali, ale časom si Harry musel pripustiť, že všetko čo starý riaditeľ robil, robil v domnení, že je to to najlepšie pre chlapca. Dnes mu to už nezazlieval a dokonca sa hanbil za to, ako mu v piatom ročníku zničil kanceláriu. Lenže bol vtedy len nechápavé dieťa, surovo vrhnuté do rozbúrených vôd a musel sa naučiť plávať. Už chápal, že mu Albus nemohol pomôcť inak, než ako maják mu ukazovať správny smer, aby nenarazil. Vždy však bol nablízku, aby ho jeho pomocná ruka vytiahla spod hladiny, keď chlapcovi dochádzali sily. Po čase ho opustil, ale odchádzal s vedomím, že je Harry už blízko brehu a neutopí sa. Zosilnel dostatočne a naučil sa plávať v rieke života. Za to všetko, čo pre neho Albus Brumbál urobil, si ho Harry nesmierne vážil a bol mu nadovšetko vďačný. Nenechal ho utopiť sa.

Severus Snape bol jeho absolútnym protikladom. Tí dvaja boli ako noc a deň, ako svetlo a tma. Kým Albus svietil ako maják v tme, Severus bol tá tma. Snažila sa ho oslepiť a potopiť. Od začiatku až do konca. Nemal Harryho rád a on nemal rád jeho, ich antipatie boli vzájomné a napriek tomu jeden pre druhého robili viac, než si mysleli. Možno si to Severus neuvedomoval, ale každou jednou urážkou, každým zlostným pohľadom, každým trestom vzrastal v chlapcovi vzdor a snaha zvíťaziť nad ním. Samozrejme, pokoril ho a nie raz, ale on bol silnejší než sa zdalo a prekážky na ktoré narádzal ho zocelovali. A nielen to pre Harryho Snape robil. Dozvedel sa to síce neskoro, ale predsa. Snape tiež bol nablízku, aby ho aj napriek obrovskej túžbe nechať ho utopiť a zomrieť, zachránil v poslednej chvíli. Zachránil ho

naozaj niekoľko krát a sám za to zaplatil životom. Aj k nemu cítil Harry po čase úctu a obdiv. Už dávno to nebola nenávisť. Chlapec prestal toho netopiera, ako ho nazývali, nenávidieť v okamihu, keď zistil pravdu. Harry sa pretočil na druhý bok. Ginnina tvár sa odrážala vo svetle mesiaca, prenikajúceho do izby skrz okno. Premýšľal už dobré dve hodiny a čím ďalej tým viac ho v hlave mätala myšlienka pomenovať svojho syna po týchto dvoch mužoch. Po čarodejníkoch, ktorí sú takí odlišní a pritom majú toľko spoločného. Keby žili, nikdy by im nemohol dosť poďakovať za všetko, čo pre neho v živote obetovali. Môže im ale dokázať svoju vd'ačnosť a úctu aspoň takto. Snád jeho syn s týmto menom bude mať aspoň niektoré vlastnosti svojich menovcov. Predovšetkým múdrosť, rozvahu, odvahu, odolnosť a schopnosť vidieť v druhých tú lepšiu stránku.

Albus Severus Potter. Čo všetko to meno so sebou nesie? Okrem iného stareckú bláznivosť, detskú nerozvážnosť a večné predsudky. Ale hlavne spája v jedno starca, chlapca a muža zvaného netopier.